

De schilder stond haar in verrukking aan te staren. (Blz. 70)

Nauwelijks had zij eenige duizenden schreden afgelegd, of uit een stofwolk, die dwarrelend boven de strijdende ruiterij opsteeg, trad een schwadron ulhanen met den trompetter aan het hoofd, te voorschijn en volgde het rijtuig onder het luid geschetter van 't klaroen.

De paarden voor het rijtuig waren echter nog versch en van het edelste bloed, en de zware ulhanen-paarden waren reeds door het gevecht vermoeid.

Niettegenstaande trompetgeschal, hoerageschreeuw en spoorslagen konden zij den vluchtenden veldheer niet inhalen.

Het rijtuig kwam nochtans de vervolgers gedurig vooruit.

Eindelijk kwamen de gebouwen der hacienda Busco op den straatweg te voorschijn.

Juarez staarde er met hoop en vrees heen!

Daar was leven en redding!

Of daar... zou hij onder de sabels der vijanden sterven!

Was zijn bevel ten uitvoer gebracht, waren zijne rijpaarden gereed gezadeld gehouden... dan was hij gered!...

Zooniet viel hij zijne vervolgers in handen en dan kon zijn lot niet twijfelachtig zijn.

Als een storm kwam hij in de nabijheid der hacienda... Hij zag uit het rijtuig den straatweg langs; de Franschen waren niet meer te zien.

Hadden zij de vervolging opgegeven!

Neen!

Daar blies de verschrikkelijke trompet andermaal.

De woeste schaar vertoonde zich op de naastbijgelegen hoogte aan den veldheer.

Thans snelden de paarden met het rijtuig naar de hacienda toe...

Triomf!

Van verre zag Juarez zijn gezadelde paarden gereed staan.

Na eenige stonden bereikte hij ze.

Hij en zijn adjudant sprongen uit het rijtuig, stegen te paard en reden langs een zijpad weg...

Op dit oogenblik snelden de ulhanen op hunne schuimbekkende paarden toe...

Juarez was weg!

De zoozeer verlangde vangst, die een einde zou gesteld hebben aan de omwenteling, was hun ontgaan!

Maar de kas van Juarez, al wat hem nog overbleef, ongeveer tien duizend pesos, viel in hunne handen.

Ondertusschen was het gevecht op het slagveld ten gunste der Franschen beslist.

Mercedès had eene verschrikkelijke verwoesting tusschen de rangen der Franschen gesticht, doch eindelijk moest zij voor de overmacht zwichten.

De Guerrilleros moesten hun paarden omkeeren en dank aan de snelheid hunner vaart gelukte het aan eenigen te ontsnappen.

Mercedès raakte in de hitte van den strijd van het kleine overblijfsel harer manschappen af...

Zij stond alleen!...

Tien ulhanen vielen op haar...

Twee rolden uit den zadel... maar het waren hare twee laatste kogels die het voorhoofd hadden doorboord van degenen die reeds hun zwaard zwaaiden om haar te dooden.

Dan wendde zij haar paard om en stoof den berg af door acht ruiters achtervolgd.

Haar hengst bracht haar in hunne nabijheid, doch zij zetten haar na uit al hunne krachten. Waar zij ook hare blikken wendde, overal zag zij de blauwe uniformen der Franschen.

Zij reed naar den straatweg toe, doch rechts en links wapperde de vijandelijke vlag...

Kogels floten om haar ooren...

En nochtans was de straatweg de eenige weg die zij kon inslaan.

Een smal pad kronkelde tusschen de bergen. Dit moest zij volgen, zonder te weten waarheen het haar zou brengen... De hoefslagen der paarden harer vervolgers klonken gedurig in haar ooren...

De hengst vloog voort, berg-op, berg-af, over de rotspaden, over losliggende steenen, door doornenstruiken en over met bloemen bezaaide grasvlakten maar gedurig hooger in het gebergte...

De korte afstand tusschen haar en de ruiters verminderde noch vermeerderde.

Zij was eene enge kloof langs gereden toen zij zich eensklaps op eene grasvlakte bevond.

Langs alle kanten was de bergvlakte door spitsen omgeven.

Een pad kon zij hier niet meer onderscheiden. Zulk een weg op te zoeken was haar onmogelijk.

Van nabij schetterde de klaroen haar in de ooren.

Zij koos de wijdste opening tusschen de haar omringende hoogten en reed deze onbekommerd in, vastbesloten haar leven duur te verkoopen.

De kloof was bereikt...

Steil liep zij naar den afgrond...

Achter haar weerklonken de woeste vreugdekreten harer vervolgers. Dichter en dichter kwamen zij bij.

Van een weg was er geen spraak meer doch niettegenstaande de losliggende steenen drukte Mercedès haar hengst de sporen in de zijde en zag zij verlangend uit naar het einde der kloof in de hoop daar een pad te zullen vinden.

De spoorslag dreef het vermoeide edele dier tot het inspannen van al zijn krachten aan...

Pijlsnel vloog hij naar het einde der kloof en tusschen haar loodrechte wanden door reed Mercedès rustig heen.

Zij zag nu licht vóór zich, lucht aan beide kanten en lucht onder zich.

De laatste sprong van den hengst had haar boven een afgrond doen komen die duizend voet beneden haar gaapte...

Paard en ruiter verdwenen in den kolk!

De Fransche ruiters, verhit door het gevecht, dol van wraak, dachten niet, zagen niet...

Een vreeselijke angstgil scheurde plotseling

uit acht borsten... Allen buitelden hals over kop met hun schuimende en dampende paarden in de rotsachtige donkere kloof...

En Mercedès?

Als de hengst sprong had zij zich gezwind uit den zadel laten vallen en het toeval wilde dat zij in een breeden struik te recht kwam waaraan zij zich vastgrijpen kon...

Haar dier viel in de duizelingwekkende diepte waarin ook haar vervolgers boven haar hoofd verdwenen...

— *Hasta la muerte!* riep zij de nederstortende ruiters toe.

Verpletterd kwamen dezen op de rotsen ter neder.

Juarez en Mercedès waren ontsnapt.

HOOFDSTUK XI

DE VLAAMSCHE SCHILDER EN ZIJN VRIEND GRAAF HERNANDO DE ALCANTARA

De *Calle de los Plateros* is nabij de Plaza van Mexico gelegen. Het is dit gedeelte der stad dat het meest door de groote wereld wordt bezocht.

Twee jonge mannen gingen er langs zonder een blik te gunnen aan de rijke uitstallingen der prachtwinkels.

Zij waren druk met elkander in gesprek.

Zij onderscheidden zich beiden door hunne krachtige mannelijke gestalte en hun rustige voorname houding. Nochtans verschilde hun voorkomen geheel.

Het lichtblond, rijkgelokt haar van den eene bewees genoegzaam dat zijn landaard verschilde van die zijns medegezels, evenals van dien der honderden menschen, met hun donkere gelaatstint en zwarte lokken, die hen voorbijstapten.

Hij was een buitengewoon schoon jongman, van rijzigen slanken lichaamsbouw.

Zijn blozende gelaatskleur was zoo zacht dat zij in tegenspraak stond met zijn mannelijke trekken, zijn zwaren blonden snor en de blauwe oogen kwamen helder uit tegen de bijna zwarte wimpers en wenkbrauwen.

Het was een Vlaming.

Frans Evraert, zoo heette hij, was van Antwerpen afkomstig waar hij door zijn vader, die een welhebbend koopman was, tot den handel werd bestemd.

Doch hem zat de kunst in het bloed en hij wou schilder worden.

Dit was wel niet zonder tegenstribbeling der ouders gegaan doch eindelijk hadden zij moeten toegeven.

Na een kunstreis door Spanje en Italië te hebben gedaan wou hij Mexico zien, dit paradijs der aarde, om er de natuur in hare grootsche pracht, in haren ganschen luister te aanschouwen.

Zijn gezel, waarmede hij op het oogenblik over de *Calle de los Plateros* ging, was een Creool van edele afkomst. Zijn naam luidde graaf Hernando van Alcantara. Zijn vader, de oude *Conde* Don Iquacio de Alcantara, was gedurende den vrijheidskrijg van Mexico uit Spanje overgekomen.

Hij was aldaar met een Creoolsche getrouwd en had bij zijn dood aan zijn eenig kind Hernando een aanzienlijk vermogen in grondbezittingen nagelaten.

Deze graven waren afkomstig van de ridders van Alcantara door Alfons IX, koning van Kastilje in 1214 gesticht.

Het geheele voorkomen van den jongen graaf Hernando verried dat zuidelijker streken hem hadden zien geboren worden.

Hij was wel gebouwd van lichaam. Zijn zwarte oogen fonkelden gedurig en duidden aan hoe gemakkelijk zijn geest door elken indruk bewogen werd.

Zwart waren zijn glanzige haren, evenals de opgekrulde snor.

Ze kwamen overeen met de kleur zijne ingebruinde, Spaansche gelaatstrekken.

Hij was officier bij de keizerlijke ulhanen sinds de landing van Maximiliaan en de prachtige uniform, bontgeschakeerd en met goud bestikt, deed zijn gestalte op het voordeeligst uitkomen.

De jonge graaf werd wel eens de schoone Hernando genoemd door de Mexicaansche schoonen!

Hij ook had slechts blikken voor haar.

— He! Francisco! riep hij zijn vriend den schilder plotseling toe in het Spaansch.

— Wat is er, Hernando?

— Kijk eens wat lieve meisjes!...

— Waar?

— Ginds aan den anderen kant.

— Oh! gij zijt op allen verliefd.

— Ja, maar, zie die langste van de twee eens, met die donkerroode roos in het haar. In het voorbijgaan lichtte zij even haren sluier en sloeg een blik op ons.

— Gelukkige Hernando! lachte de Vlaming.

— Als gij haar gezien hadt, mijn goede vriend, dan zoudt gij haar tot eene Madonna geschilderd hebben.

— Het beeld mijner Madonna draag ik in mijn binnenste om, antwoordde Frans. In de werkelijkheid heb ik hier nog nooit eene aangetroffen.

— Neen?

— Ten minste in Mexico niet.

— En in Spanje?

— Evenmin.

— In Italië dan?

— Nog minder. Alleen in mijn vaderland, in het schoone Vlaanderen, aan de boorden der Schelde heb ik vrouwengezichten ontmoet, zoo edel, zoo rein dat zij voor de Moeder Gods mochten poseeren. En nog...

— Welke achterhouding, mijn goede vriend! riep de graaf uit.

— Er bestaat in de werkelijkheid geen ideaal, zei de kunstenaar.

— Tot dat de liefde er u een schept en u de werkelijkheid tot ideaal maakt, viel Hernando in de rede met een glimlach.

— Meent ge?

— De liefde is blind!

— Dat schijnt een spreekwoord aan alle landen eigen, wedervoerde de schilder, want bij ons zegt men dit ook.

— Dit bewijst dat het de waarheid in zich sluit, beste, anders hadde het geen wereldburgerschap verworven.

— De liefde zou mijn oogen toch niet verblinden, zei de Vlaming. Als schilder leert men de trekken te nauwkeurig gadeslaan.

De jonge graaf vond lust in dit gesprek.

— Gij zijt nog nooit verliefd geweest, Francisco?

— En gij? Hernando?

— Ik?... Wel twintigmaal.

— Het is goed te zien dat gij van het land van Don Juan afkomstig zijt.

— Liefde! vervolgde Alcantara. Liefde! liefde! Een aardig ding, mijn Vlaamsche kunstenaar. Zij zet een bril voor de oogen.

— En wat ziet men dan? vroeg jokkend Frans Evraert.

— Wel, *carrissime*, kort en dik wordt dan slank en bevallig; grijze oogen krijgen de kleur des hemels en wangen worden rozen, de tanden parels, de lippen koraal.

— Is dat bij u het geval? plaagde de Vlaming.

— Neen, ongeloovige Thomas, maar gij verkeert in de tegenovergestelde dwaasheid.

— Op welke wijze?

— Gij wacht op iets, waarvan gij u nog geen klaar denkbeeld gevormd hebt maar ge gaat de werkelijkheid blindelings voorbij en ziet de Madonnas niet die gij hier bij dozijnen kunt aantreffen.

— Optimist!

— Dank u, pessimist, maar gij zult het ondervinden. En het spijt mij dat we die donkerroode roos niet volgden, misschien zou zij uw ideaal geworden zijn.

— Gij zijt een origineel, Hernando.

— Vindt ge?

— Als gij er geen zijt bestaan er geen op de wereld.

— En die dan, riep de graaf een andere schoone met den blik aantoonend, is zij niet schoon, Francisco? Is het geen echte Madonna?

— Neen, vriend.

— Niet! Is zij niet schoon?

— Ja wel, schoon is zij maar een Madonna is zij niet.

— Zoudt gij haar niet willen schilderen?

— Als ik een schoone vrouw voor u moest schilderen dan zou zij mij tot model verstrekken, maar op een Madonna kunt *gij* niet verliefd raken, graaf, lachte Evraert.

— En waarom niet?

— Het kan niet.

— Ik dank u wel, gij maakt mij nog al een aardig kompliment over mijn smaak.

— Volstrekt niet, gij hebt een anderen smaak dan...

De schilder vervolgde niet.

— Dan wie? vroeg de edelman.

— Ik wou zeggen: dan ik...

— En waarom hebt ge eerst niet voleindigd?

— Omdat ik vrees dat gij mijn gedachte slecht zult uitleggen. Ik bedoel niet dat mijn smaak beter is dan de uwe; hij is anders.

— Daar mee stem ik gereedelijk in.

— Gij leeft meer voor de werkelijkheid dan voor de fantazij, hernam Frans.

— Ik kan ten minste niet nalaten, mij in de werkelijkheid te verblijden, en vergrijp mij daardoor niet aan de schepping even als gij, zei de officier lachend.

Onder zulke schertsende gesprekken wandelden de twee vrienden langzaam door de woelige straten. Zij richtten hunne blikken naar de vele balkoens, kregen menigen groet door middel van eenen wuivenden zakdoek en de hand eener schoone; zagen menig donker oog vriendelijk op hen neerblikken en ontvingen zelfs, naar Mexicaansche wijze, hier en daar een bloem als een blijk van welwillende toegenegenheid.

— Kom, wij zullen eens naar mijn atelier gaan, sprak de schilder.

— Met zeer veel genoegen, antwoordde de graaf. Hebt gij iets op uw ezel staan?

— Ja.

— Wat dan?

— Iets dat mij sinds lang voor den geest speelt en waarover we daar straks spraken.

— Een Madonna?

— Gelijk gij zegt, Hernando.

— Ik ben benieuwd uw ideaal geschilderd te zien.

— Ho! wedervoer de Vlaming snel. Het is nog maar een schets, die zelfs geen flauwe weerglans is van mijn voorbeeld. Ik zoek, zooals ik u zeide, vruchteloos naar een model.

Inderdaad de Madonna met blauwe oogen, die zijn fantazie hem voorgetooverd had, verliet hem geen oogenblik.

Ganscher dagen kon hij penseelen op het doek om de uitdrukking te vinden die hij zocht maar tot hier toe had hij altijd geëindigd met alles te overborstelen.

Nu stond er weder een nieuwe schets.

Hij kon zich menigmaal zoozeer in de beschouwing daarvan verdiepen dat het hem was als wilde het de hemelsche oogen op hem vestigen.

Maar toch bleef het altijd nog bij een schets in nevelachtige trekken op het doek gepenseeld.

Zelfs wanneer hij het atelier verlaten had droomde hij slechts van het beeld der moeder Gods, dat hem gedurig levendiger, bekoorlijker voor den geest zweefde.

Hoe verschillend ook van karakter waren de Vlaming Frans Evraert en de Spaansche graaf toch twee boezemvrienden geworden op den korten tijd dien zij elkander kennen.

Het was op reis, van Vera-Cruz naar Mexico, dat ze kennis hadden gemaakt en daar ze samen in de hoofdstad verbleven, waren de banden der vriendschap spoedig tusschen beiden gesloten.

HOOFDSTUK XII

DE MADONNA

Op zekeren morgen had Frans Evraert zich bij de eerste stralen der rijzende zon naar buiten begeven.

Bij zijn terugkomst ging hij voorbij de kathedraal.

Daar binnen ruischten zacht en mystisch de orgeltonen. Dezelfde gregoriaansche zangen weerklonken er als in zijn vaderland en wekte in hem een gevoel van heimwee. In den geest zag hij de oude kathedralen in de Vlaamsche Novemberluchten en de heerlijke Onze lieve Vrouwentoren van Antwerpen, hoog priemend in de lucht.

Hij trad binnen.

In bewondering weggezonken, bleef hij na den afloop der godsdienstoefening in het midden staan en liet zijn blik op de veertien reusachtige pilaren rusten, die het twee honderd meter hooge gewelf schragen.

De hoofdkerk staat op dezelfde plek waar zich weleer de luisterrijke tempel verhief gewijd aan den oppersten Mexicaanschen krijgsgod.

Die god heette bij de Azteken Huitzilopochli.

Daar werden de gruwzaamste menschelijke offers voltrokken.

Daarmee meenden de Azteken hun vertoornde godheden te kunnen verzoenen.

Deze kathedraal vormt de noordzijde der *Plaza las Armas* of Wapenplein. Door hare grootsche afmetingen, de schoone evenredigheid die tusschen zijn verschillende deelen heerscht en den smaak waarmede de bouwkundige versieringen zijn aangebracht verwekt die kerk de hoogste bewondering.

In den voorgevel bevinden zich drie deuren, die tot het schip en de beide zijgangen toegang verleenen.

Het middengedeelte van den gevel, dat veel hooger dan de zijgedeelten is, prijkt met

een aantal schoone beelden in sierlijke Korintische en Dorische zuilen.

Boven het schip, dat insgelijks veel hooger dan de zijgangen is, verheft zich een in edelen stijl gebouwde en met vele beelden omringde hooge koepel.

Frans Evraert trad een der zijschepen binnen, wier gewelven op prachtige Dorische zuilen rusten en waarvan er zich twee aan iederen kant van het hoofdschip verheffen.

Zijn oog weidde over de kostbare Italiaansche en Spaansche schilderijen waarvan het aanschouwen hem reeds zoo dikwijls in verrukking had gebracht.

Eene plechtige stilte omgaf hem, en alleen het geluid van zachte voetstappen en ruischende kleederen klonk als het vleugelgeklep van een engel des vredes door de ontzaglijke ruimte.

De Vlaming ging zonder eenig gerucht te maken weder naar het hoofdschip tot aan een der zuilen toen hij eensklaps terugdeinsde...

Tegen den pilaar bleef hij als verstijfd staan!...

Hij drukte zijn beide handen tegen de borst en kon nauwelijks adem halen.

Zijn blik was als vastgenageld aan een knielende vrouwelijke gestalte...

Zij was slechts weinige schreden van hem verwijderd en lag neder geknield voor het beeld der H. Maagd.

Haar groote donkerblauwe oogen, in het vrome innige gebed, waren naar de moeder Gods opgeheven.

Het beeld zijner fantazie, zijn ideaal, zijn Madonna stond daar levend voor hem!

Onbeweeglijk, geroerd tot in het diepste zijner ziel, bleef hij haar aanschouwen.

Een nooit gekend gevoel doorstroomde zijne borst, een zaligende gloed vloeide door zijn aderen.

Zijn hart trilde en sprong op van vreugde in zijn kunstenaarsborst!

Zijn wensch was vervuld! De poezie zijns levens, het voorbeeld zijner droomen was werkelijkheid geworden!

Ja! zij was het die hem steeds voor den geest gezweefd had en die hij in deze volkomendheid van maagdelijke bekoorlijkheid, schoonheid en lieftalligheid te vergeefs op het doek had trachten weder te geven.

Hoe vroom keken hare donkerblauwe heldere oogen tusschen de lange zwarte wimpers naar de H. Maagd op!

Hoe bekoorlijk kwamen de blanke tanden tusschen de halfgeopende wonderschoon gevormde lippen te voorschijn! Hoe ongedwongen, natuurlijk en toch in welke bekoorlijke golvingen vielen de weelderige lokken van haar gitzwart haar op haar albasten hals neder!

Hoe lief hield zij, haar kleine sneeuwwitte handen saamgevouwen!

De zwarte met een gouden kam vastgemaakte sluier, hing even als de zware zijde stof van haar ruim gewaad op den witten marmeren vloer neder, in wiens glanzende oppervlakte zich de geheele gestalte van het knielend schoone meisje afspiegelde.

Zij zag den schilder niet en deze stond haar in verrukking aan te staren, de luide kloppingen van zijn hart hoorend, als in een roes van kunstenaarsbedwelming.

Hij hadde voor haar willen knielen!

Thans was zij met haar gebed ten einde en bewoog zij hare hand tot het slaan van een kruis.

Eensklaps viel haar blik op Evraert...

Haar oogen ontmoeten de zijnen, het waren sekonden van verrassing en verbazing, van wederzijdsche sympathie.

De schoone stond op en trok den sluier over haar gelaat waarop het morgenrood lachte.

Zwevend gleed hare slanke gestalte over den glimmenden vloer naar den uitgang der kerk.

De schilder stond nog altijd onbeweeglijk op dezelfde plaats toen het meisje reeds door de deur van den dom verdwenen was.

Eerst moest hij tot bezinning komen...

Dan snelde hij van de zuil weg om haar te volgen. Juist toen hij de kathedraal uitkwam stapte de bevallige vreemdelinge in een keurig rijtuig en de beide prachtige muildieren die er voor gespannen waren, snelden in vliegende vaart met haar weg.

— Had ik slechts paard en rijtuig!

Deze woorden kwamen als onwillekeurig van Evraert's lippen, doch hij moest achterblijven...

Hij kon zijn levend ideaal niet volgen, hij mocht niet te weten komen wie die schoone was!

Binnen weinige sekonden was het rijtuig in de naastbijgelegene straat verdwenen en aan des kunstenaars oog onttrokken.

Doch helder en duidelijk bleef het beeld van het blauwoogige meisje voor zijn oogen zweven.

Met gevleugelde schreden snelde hij naar huis!

Hij wou het beeld ongestoord in zich bewaren om het op het doek weder te brengen.

Hij trad zijn atelier binnen, wierp hoed en mantel af, greep palet en penseel en spoedig prijkte zijne Madonna met de engelachtige trekken der onbekende.

Als in den droom had hij het portret geschilderd.

Hij deed eenige schreden achterwaarts en zelf door de sprekende gelijkenis verrast, riep hij uit :

Zij is het naar lijf en ziel!

Op dit oogenblik klopte er iemand op zijn schouder.

Het was zijn vriend de graaf Hernando de Alcantara.

— Gij zijt waarlijk de benijdenswaardigste mensch dien ik ken, Francisco!

— Waarom, mijn goede Hernando! riep de jongeling vreugdig uit.

— Eerst schept gij u zelven uwe godinnen en dan worden zij werkelijk voor u.

— Hoe vindt gij haar? vroeg de schilder.

— Hemelsschoon!

— Ditmaal zijn wij het eens, Hernando.

— Dat doet me genoegen. Ik hoop dat ge een beter gedachte van mij zult hebben als gister. Maar, zeg eens, uit welken hemel hebt gij dezen engel tot u doen neerdalen?

— Op de aarde heb ik hem gevonden.

— In welk aardsch paradijs?

— Hier.

— In onze hoofdstad Mexico?

— Ja.

— Dus niet in Vlaanderen, niet aan de Scheldeboorden! plaagde de edelman.

— Ik beken, graaf, dat ik ongelijk had te zeggen dat er tusschen de Mexicaansche niet ééne tot model der Moedermaagd dienen kon.

— Ha, zoo! gij doet eereboet.

— Volkomen.

— Dat is ten minste oprecht.

— Ik doe nog meer.

— Zeg maar op, mijn Vlaamsche vriend.

— Ik geef u thans gelijk en neem uw zienswijze aan.

— Welke zienswijze?

— Dat alle fantazie, alle droomerijen toch bij de werkelijkheid moeten achterstaan!

— Welke volledige bekeering! lachte Alcantara.

— Volledig! volledig! riep de schilder uit.

— Gij schijnt mij zoo begeesterd!... Zoo vervoerd!

— Dat ben ik werkelijk!

— Welke ontmoeting hebt gij dan gehad?

— Wie mag het zijn? zeide de kunstenaar in het Vlaamsch.

— Wat belieft u? vroeg de graaf.

— Verschooning, mijn beste, ik peinsde hard-op. Ik zei in mijn moedertaal *Quien sabe*? Wie weet het?

— Zoo gij kent haar niet.

— Neen.

— Waar hebt gij haar ontmoet?

— In de hoofdkerk.

Frans Evraert legde zijn geheel wedervaren uit. Op zijne beurt herhaalde de officier :

— Wie kan dat zijn?

Hij kende al de schoone meisjes der hoofdstad.

— Is zij werkelijk zóó schoon? vroeg hij.

— Nog schooner.

— Is het soms uw dichterlijke geest niet die haar zoo tooverachtig maakt?

— In het minst niet. Mijn liefde is niet blind. Ik breng de lijnen op het doek... Zij is het! Het is haar portret... Bezie het!

In bewondering staarde de graaf de schilderij aan en murmelde :

— Zoo schoon als deze is, ken ik geen meisje.

— En toch bestaat zij.

— Waarom hebt gij haar niet achtervolgd?

— Zij had een rijtuig!

— Ik zou het rijtuig nageloopen hebben totdat ik er dood bij neergevallen was, sprak de geestdriftige Mexicaan.

— Ik meende het ook te doen, antwoordde de schilder.

— En wat weerhield u?

— De schrik.

— Welke schrik?

— Als zij het eens gemerkt had, wat zou zij dan wel van mij gedacht hebben? Neen, dat kon ik niet doen maar het zou me veel waard zijn als ik wist wie zij is, zei de schilder.

— Gij hebt verkeerd gehandeld, Francisco.

— In welken zin?

— Uw schrik gaf u een slechten raad. Gij had haar toch moeten volgen.

— Wat zou ze wel gedacht hebben?

— Zij zou niet anders gedacht hebben dan wat hare ijdelheid haar toegefluisterd had, en daarom zou zij niet boos op u geworden zijn.

— Nu zijn wij het weer niet meer eens, Hernando.

— En waarom niet?

— Gij beoordeelt haar slecht. Het was geen ijdel nufje dat verzeker ik u wel.

— Daarin zijn alle vrouwen gelijk, mijn beste, en 't zal niet lang duren of ook op dit punt zullen wij het volkomen eens wezen. Streel de ijdelheid eener vrouw en gij zijt bij haar welkom.

— Het is weer de Don Juan die in mijn vriend Hernando spreekt, zei de Vlaming met een glimlach.

— Neen, ik zeg loutere waarheid. Ik ken de vrouwen.

— Niet alle vrouwen staan met elkander gelijk, mijn beste Alcantara.

— En wat weet gij van uwe schoone vreemdelinge?

— Ik geloof dat deze eene uitzondering is.

— Waarop steunt gij die denkwijze?

— Haar ziel moet even schoon zijn als haar lichaam. Ik heb die in hare oogen afgespiegeld gezien, hernam de kunstenaar en vestigde den blik weder op het portret.

— Het is mij onbegrijpelijk dat ik dit engelenkopje nooit gezien heb, begon de edelman weder. Ik ken geheel Mexico. Dus zij woont of op het platteland en is slechts voor enkele dagen in Mexico, of zij is zoo zedig dat zij alleen haren sluier oplicht voor heiligen... of voor blondgelokte kunstenaars! voegde hij er jokkend achter. Ik zou u haast benijden.

— Gij voegt er het woordje « haast » bij, zei de Vlaming op denzelfden toon van lichte scherts.

— Neen, ik benijd u, dàar! Maar meer nog om uw talent dan om uw schoone. Weet gij wat mij verwonderd?

— Ik dacht dat gij als Pic de la Mirandole van niets verwonderd kon zijn? Het *Nil mirari* der sceptieken?

— Het is bij manier van spreken.

— Welnu?

— Dat de Keizerin Charlotte, die een landgenoote van u is, haar portret en dit van haar gemaal niet door u laat schilderen. Gij zijt stellig de grootste kunstenaar van Mexico op dit oogenblik.

— Oh! oh! gij overdrijft!

— Ik overdrijf niet. Werdt gij aan het hof nog niet voorgesteld?

— Neen.

— Ik zal er mij mee gelasten. Ik zal er Bazaine over spreken.

— Bazaine? Parbleu, waarom richt gij u tot een Franschman en niet tot een uwer landgenooten, Miramon, of Ramirez, of Almonte, of Salas, of Mejia?

— Omdat ik zeer vertrouwelijk omga met den maarschalk. Hé, me dunkt dat er iemand op de deur klopt!

— Binnen! roept Evraert.

Het was een ordonnancie-officier van Zijn Majesteit die aan den schilder een brief overhandigde.

Evraert verbrak het keizerlijk zegel.

— De keizer, sprak hij na een blik op het schrift te hebben geworpen, voorkomt onze wenschen, mijn waarde vriend.

— Ah! Dat verheugt mij zeer.

— Zijne Majesteit ontbiedt mij op zijn paleis van Chapullepec.

— Voor wanneer?

— Voor Zondag.

— Gelukkige jongen. Gij zijt ter tafel uitgenoodigd bij den keizer. In eens komt gij in de intimiteit van den keizer.

Frans Evraert kon zich niet weerhouden een glans van voldoening te laten stralen.

— Hoe zou dat komen?

De graaf glimlachte.

— Ja, ik vraag zulks af.

— Hm! hm! kuchte Alcantara.

— Weet gij er soms meer van?

— Neen!

— Hoe is het dan mogelijk?

De graaf scheen zich te bedenken.

— Wat er ook van zij, sprak hij, misschien dient deze uitnoodiging u misschien nog tot toeval.

— Wat wil u hiermee beduiden?

— *Quien sabe?* (*) sprak de graaf lachend.

— Wat bedoelt ge, Hernando?

— Wie weet of ge daar tusschen de hofdames uwe schoone Madonna niet ontmoet!

Het geluk jubelde in het hart van den jongen kunstenaar.

(*) Dit *Quien sabe?* « wie weet het? » is een woord dat in alle Spaansche koloniën omtrent bij iedere gelegenheid wordt gebruikt; hetzij als uitvlucht, verontschuldiging, toestemming, weigering en in talooze andere gevallen. Het ligt ook volkomen in den aard van dat volk, dat zich zoo gaarne met een zekere onverschilligheid en gemakkelijkheid van alles afmaakt wat hun in den weg komt.

HOOFDSTUK XIII

DE BRIEF DER "ROODE ROOS,.

Het was tegen den middag dat graaf Hernando de Alcantara in zijn woning terugkwam.

Hij was bij de openstaande deur van het balkon gaan zitten en wachtte op de aankondiging dat het middagontbijt gereed stond.

De *Mayor Domo* of hofmeester stond eensklaps voor hem en stelde hem een brief ter hand.

Het adres was sierlijk en keurig geschreven.

— Een vrouwenhand? murmelde de graaf.

En tot den majordoom :

— Wanneer werd die brief bezorgd? vroeg hij.

— Een uur geleden, heer graaf.

Deze bekeek den omslag nauwkeurig.

— Onbekend! sprak hij bij zich zelven.

Hij opende den brief.

Tot zijn verbazing vond hij daarin echter geen enkel woord geschreven, maar alleen zat er een gedrukt papier in. Hij vouwde dit open : het was een programma van een muzikaal concerto hetwelk dien avond in de opera zou gegeven worden.

Verheugd sprong de officier van zijn stoel op, want in dit programma bevonden zich de nog frissche bladeren van een donkerroode roos.

— *Santa Virgen!*... De Roode Roos! riep hij juichend uit en keek met een nieuwsgierigen blik tusschen de bladeren of hij nergens op het papier een geschreven woord kon ontdekken.

Zijn zoeken bleef te vergeefs.

Waartoe zouden er ook nog woorden noodig geweest zijn?

Spraken het programma en de roos niet duidelijk genoeg?

De roos duidde op het schoone meisje met de zwarte oogen die op de *Calle de Plateros*, als hij met zijn vriend den schilder was, zoo vriendelijk jegens hem geweest was en haar sluier had opgelicht.

Het programma was een uitnoodiging voor hem om dien avond het concerto bij te wonen.

Was het nu maar terstond avond geweest!

Eilaas! hij moest het middagontbijt nog verorberen; nog vele uren moesten er verloopen eer het oogenblik daar was waarop hij die oogen welke zulk een tooverkracht op hem uitgeoefend hadden, zou wederzien.

Een bediende kwam daarop melden dat het eten gereed stond en Alcantara gelastte den majordoom een flesch champagnewijn binnen te brengen.

Hij had zich pas aan tafel gezet toen Frans Evraert het salon binnentrad en zich als gast aan hem voorstelde.

— Waarlijk? Gij Francisco? Dat geluk hadt ge mij dezen morgen niet voorspeld.

— Een geluk, Hernando.

— Ja, want gij hadt op geen gunstiger oogenblik kunnen komen. Wees mij duizendmaal welkom!

De graaf nam zijn Vlaamschen vriend bij den arm en geleidde hem naar de tafel.

— Gij weet, vervolgde Alcantara, dat er voor mijne vrienden en voornamelijk voor u altijd een plaats openblijft. Ga zitten dan zal ik u eens vertellen hoe gelukkig ik geweest ben.

— Kent gij haar naam? vroeg Frans die altijd nog aan het oorspronkelijk beeld zijner madonna dacht.

— Welke naam?

— Wel.. van *haar*!

Hernando glimlachte.

— 't Is waar, sprak hij, gij denkt om de *uwe* en ik om de *mijne*. Wij verstonden elkander eerst niet, dat bewijst dat een mensch nog al eens egoïst kan zijn.

De kunstenaar, die een oogenblik gehoopt had den naam te vernemen dergene die gansch zijn ziel vervulde, was ontgoocheld, maar dit gevoel duurde slechts een stond.

— Spreek, vriend, Hernando, zei hij. Ik luister.

— Kunt gij dit schrijven lezen?

Bij deze woorden overhandigde Alcantara aan Frans den pas ontvangen omslag en keek hem terwijl hij weder ging zitten met een zegevierend lachje aan.

— Dat is gemakkelijk te begrijpen, zeide Evraert toen hij den brief opengevouwen had.

— Niet waar?

— Voor mij echter zou de uitnoodiging wat al te duidelijk zijn.

— Zoo! dàt meent ge niet!

— Stellig!

— Hoe zoudt gij het dan vinden, beste, als ge zulk een bericht van uw Madonna ontving? viel de officier hem in de rede.

— Daarvoor moge de hemel mij... en haar bevrijden! riep de Vlaming uit.

— Zijt gij jaloersch, Francisco?

— Neen, goede vriend.

— Gij schijnt mijn geluk te benijden!

— Neen, neen, beste graaf. Wij vereeren en beminnen op een geheel verschillende wijze. Ik verlustig mij in het zien eener schoone bloem en vind er mijn geluk in haar te behouden en te verzorgen.

— En ik? vroeg Alcantara.

De kunstenaar aarzelde een oogenblik.

De graaf die zulks bemerkte drong aan :

— Toe, spreek vrank en vrij. Ik heb altijd hooren zeggen dat rondborstigheid een kenmerk der Vlamingen is.

— Gij, Hernando, gij moet de roos plukken. En vermits gij van mijn landaard spreekt zal ik herhalen wat ik u reeds zei : in het land van Don Juan is dit een weinig de mode.

De graaf lachte.

— Gij zijt een dweeper, Francisco, een minnaar van droomerijen.

— En gij?

— Ik beweeg en verheug mij in werkelijkheid! zeide de schoone officier en hief het glas champagne, dat de bediende zoo even ingeschonken had, omhoog.

— Op uwe gezondheid! antwoordde de Vlaamsche schilder op den heildronk.

— Lang leven onze schoonen! En bijzonder op de Roos van Mexico!

— Dat wil ik van ganscher harte! Moge haar goede engel en de uwe u beiden bewaren en dat de donkerroode roos den weg volge mijner blauwoogige geliefde! sprak de kunstenaar half ernstig, half schertsend en dronk zijn glas ledig.

De graaf vervolgde :

— Die zwarte oogen moet gij naar de natuur schilderen. Zulk een portret zou een prachtige tegenhanger van dit met de blauwe zijn. Ik zal haar nog heden avond verlof daar toe vragen.

— Ik zou het nu niet moeten beloven, daar ik door voedsel te geven aan uwe liefhebberij voor zulk eene verzameling veel onheil zou kunnen stichten. Maar ik wil er u mijne toezegging wel toe geven als het geschieden kan voor de Roos hare bladeren laat hangen, antwoordde de schilder jokkende en gaf daarop gehoor aan de uitnoodiging van zijn vriend om zijn glas weder te ledigen.

— Doch laat ons nu eens in ernst spreken, Hernando, vervolgde hij.

— Ik luister, mijnheer de preker! schertste de graaf.

— Gij moet thans nu dat het slagveld wacht, nu de oorlog in Mexico woedt en gij met den keizer te velde zult moeten trekken, geen nieuwe verbintenis aanknoopen.

— Zoo! zoo! Dat is een dure taak!

— Denk er eens aan dat de dood u aan de geliefde zou kunnen ontrukken.

— Wel, mijn beste Francisco, 't is juist omdat ik ten oorlog moet dat ik wil beminnen. Wat voert zekerder tot de overwinning en wat verzoet den dood op het slagveld meer dan het aandenken aan een minnend hart. Neen, vriend, ik moet de beeltenis mijner Roode Roos in mijn hart omdragen als ik met geestdrift ten strijde zal trekken.

— Zonderlinge denkbeelden, Hernando!

— Overigens zal die strijd zoo wanhopig niet zijn! Wij zullen met een leger te velde trekken dat veel beter ingericht is dan de guerrilleros van Juarez. En onze geliefde keizer en uwe bevallige landgenoote de keizerin zullen onze krachten nog vertiendubbelen.

— Gij telt den guerrillero en Juarez te weinig, graaf.

— Ik verachte ze, Francisco.

— Ja, maar verachting is geen wapen op het slachtveld.

— Dat is waar, maar die kerels zijn laf.

— Niet altijd. Juarez vecht even als een roofdier, uit moordlust, woede en haat. Heb ik niet gehoord dat al de rooverbenden van Mexico met hem aanspannen?

— Dat is zoo.

— Het is zelfs bekend dat die woeste scharen slechts op moord en roof belust zijn. Zij haten nu reeds den keizer Maximiliaan omdat hij de bandieten de jacht aandoet. Zijne Majesteit mag wel oppassen dat hij niet levend in de handen der Juaristen valt want zij zouden hem een wreeden dood doen sterven.

— Over de lijken der ulhanen alleen loopt de weg tot het leven van onzen keizer. Er is niemand in ons geheel regiment die er niet eveneens over denkt als ik. Gij kunt u gerust stellen, Francisco, men schildert den vijand gevaarlijker af dan hij is. Het vijandelijk leger bestaat grootendeels uit menschen zonder tucht en zonder orde! zeide de edelman met heftigheid waarop hij zijn snor opstreek en zijn glas leeg dronk.

De namiddag verliep in druk gesprek. De liefde geraakte zelfs op het achterplan geschoven, gelijk dit doorgaans bij mannen gaat, om voor politieke toestanden plaats te ruimen.

De graaf volgde met toenemend ongeduld echter den loop der zon en toen zij eindelijk naar de bergen begon te reizen en de frissche avondkoelte uitlokkend door de geopende ramen woei verliet hij met zijn vriend den Vlaming zijne woning om door eene wandeling het verlangen naar het oogenblik dat de deuren van den schouwburg zouden opengaan te matigen.

De siësta, de kortstondige slaap waaraan alle bewoners der keerkringslanden en zoo ook de Mexicanen, zich des namiddags zoo gaarne overgeven was geëindigd.

De huizen werden verlaten, de straten werden woelig en levendig.

Op de balkons lagen de zwartoogige mexicaansche vrouwen in een gemakkelijke houding en in een bekoorlijk ruim gewaad als waren ze zoo even uit haren slaap ontwaakt.

Zij ademden de koele lucht in, die de uitgespreide waaier haar toevoerde en keken, terwijl zij van tijd tot tijd tot de *cigarzila,* welke zij tusschen haar schoon gevormde vingers hielden naar de lippen brachten, door het ijzeren hek van het balkon naar de voorbijgangers.

Als een bevriende of doordringende blik van beneden op haar geslagen werd, brachten zij een oogenblik het zwartgelokte hoofd over de balustrade en beantwoordden den groet met de fonkeling hunner oogen.

Soms zelfs was het de taal der waaiers die den uitverkorene onderrichtte.

Ook van de azoteas keken dergelijke bekoorlijke gestalten tusschen bloeiende oranjeen palmboomen naar beneden.

De schoone rijke officier, graaf de Alcantara en de nog schoonere blondgelokte Vlaming waren twee personen wier nadering de vrouwen op de balkons en miradores dikwijls uit hare mijmeringen deed ontwaken.

Beiden verdienden echter zooveel opmerkzaamheid van de schoonen niet want nauwelijks beantwoorden zij met een vluchtigen groet.

Den officier zweefde slechts het beeld van de Roode Roos voor den geest.

Evraert droomde van de hemelblauwe oogen zijner Madonna.

De heldere bontgeschakeerde kleuren der huizen verdwenen spoedig in de duisternis van den nacht. De lantaarns der stad begonnen haar licht te verspreiden en de beide vrienden richtten hunne schreden naar de Colyseostraat.

— Laat ons wat harder loopen want ik zou niet graag hebben dat de Roos van Mexico voor mij in den schouwburg kwame. Zij zou dit als eene veronachtzaming, als een gebrek aan gevoel kunnen aanrekenen, zeide Alcantara.

— Zoo snel gij wilt, Hernando. Liefde geeft vleugelen.

— Gij moest eigenlijk ook naar de opera gaan. Er is dezen avond een fransche zangeres die optreedt en waarvan veel goeds wordt verteld. Bovendien zal de groote wereld er in galakleeding verschijnen. Ik heb vernomen dat de keizer zich heden in zijne loge zal vertoonen. Ga dus mee.

— Ik heb nog verschillende dingen te schetsen wat ik best bij het lamplicht kan doen, gaf Frans Evraert ten antwoord.

— Dat kunt gij morgen avond ook wel doen. Ga vandaag naar de opera daar bederft gij uwe oogen niet mede zooals met de lamp en wie weet...

De graaf kapte zijn zin af.

— Wie weet?... hernam de schilder ondervragend.

— Wie weet of uwe Madonna er ook niet komt. Zooals ik gezegd heb zal de groote wereld er aanwezig zijn.

— Ik kan niet denken, antwoordde de Vlaming, dat zij die dezen morgen zoo vurig bad van avond in den schouwburg zal komen. Neen, dat zal ze zeker niet doen, want hare ziel ging onder een last gebogen dien zij aan de H. Maagd klaagde met de bede dien van haar af te wentelen. Zij gaat stellig niet naar de opera, zeide de kunstschilder, maar toch zal ik er heengaan om mij te overtuigen dat ik mij niet in haar vergist heb.

— Goed, beste Francisco. Wij moeten echter niet bij elkander gaan zitten want mijne schoone mocht daarin eens verraad zien en denken dat ik u tot mijnen vertrouweling gemaakt heb, antwoordde de graaf.

— En dat hebt gij toch niet gedaan! viel de Vlaming hem lachend in de rede.

— Welnu daar steekt immers geen kwaad in.

— Zeker niet, Hernando.

— Maar zij behoeft het daarom nog niet te weten. Het genot van het geluk wordt verhoogd als wij dat aan anderen mededeelen

even als dit het ongeluk verlicht, vervolgde de graaf.

— Dat is menschenkennis, Hernando.

— Ik dank u, Francisco, maar ge moet uwe kunstenaarsoogen niet te strak op de senorita vestigen opdat zij geen argwaan vatte.

Onder onafgebroken levendige gesprekken hadden de beide vrienden den Nationalen Schouwburg bereikt en mengden zich onder de menigte die de prachtige zaal binnenstroomde.

Hernando en Frans scheidden van elkander en traden langs verschillende kanten het parterre binnen, waar zij op afstand van elkander plaats namen.

Te rechter- en te linkerzijde van het tooneel konden zij de logiën gemakkelijk overzien.

HOOFDSTUK XIV

IN DEN GROOTEN SCHOUWBURG VAN MEXICO
DE UITDAGING IN TWEEGEVECHT

Alle plaatsen van het prachtige gebouw, dat zich in een zee van licht baadde, werden spoedig met toeschouwers bezet.

Onder dezen trok inzonderheid de *nobleza* of de adel, die den eersten rang bezette, de aandacht.

De schitterende kleurenpracht der kleederen, het golven van vederen en pluimen, het fonkelen der kostbare waaiers, het glinsteren der zwarte oogen en der kostelijke diamanten, dit alles verwarde den blik die het waagde zich naar deze breede rijen van Mexicaansche schoonen op te heffen.

De kleederdrachten waren zeer verschillend : nu eens waren zij overeenkomstig de Spaansche, Fransche en Engelsche mode ingericht, dan weder duidden zij aan dat de draagster daarvan een Spaansche Creoolsche was of vertegenwoordigde zij de smaakvolle nationale kleeding van Mexico.

Hier vertoonde zich een zwart of rood fluweelen baret waarop een veder wiegelde en de kostbaarste briljanten schitterden.

Daar prijkte een tot tulband gevouwden Turksche sjaal met een sneeuwwitte reigerpluim.

Hier hing de bevallige rijke sluier, aan een gouden spang bevestigd, op een blanken hals neder. Daar versierde slechts een diadeem van edelgesteenten een paradijsvogel, schitterend in zijn goud, de blonde lokken eener Europeaansche.

Nog slechts weinige plaatsen op den eersten rang waren onbezet.

Hernando liet zijn blik met een sidderend hart van den eenen naar den anderen kant gaan.

Nog altijd was het voorwerp van zijn verlangen niet in de zaal gekomen.

Aller oogen vestigden zich gedurende dezen tijd op de twee nog ledige logiën waarvan de eene voor Zijne Majesteit den keizer en de andere voor maarschalk Bazaine bestemd was.

Een plechtige stilte heerschte in de zaal, die slechts door het ruischen der zijden kleeren en het bewegen der tallooze waaiers verlevendigd werd.

Toen aller blikken zich eensklaps van de voornoemde logiën afwendden en op een andere vestigden, waarvan de deur open ging.

Eene lange slanke senorita met gitzwart haar, een zwarten sluier en een donkerroode roos op den gouden kam trad daar binnen...

Zij bleef eenige oogenblikken staan...

Zonder reigerveder was zij, zonder kleinooden, zonder juweelen, slechts met die sieraden getooid welke de natuur haar gegeven had.

Zij liet haar doordringenden blik over de rijen der nobleza gaan.

Er scheen geen diamant meer te schitteren, geen briljant meer te fonkelen, geen juweel meer te glinsteren : alleen de oogen van het meisje glinsterden, fonkelden, schitterden gedurende eenige oogenblikken op den eersten rang.

Daarop daalden hare lange zwarte wimpers en scheen zij alles om zich heen te vergeten... zij sloeg haren blik naar beneden en ontmoette dien van den graaf Hernando de Alcantara.

Haar waaier ging dicht...

Het uiteinde daarvan kwam met haar granaatroode lippen in aanraking, terwijl zij op het voorste gedeelte plaats nam.

Niemand in het geheele gebouw kon zijne oogen van haar afhouden.

Zij scheen boven al hare schoone medegezellinnen uit te steken, zoo hoog verhief zich haar hoofd op den zwanenhals en het donkere zwart van hare haarlokken en hare kleeding, alsmede het verblindende wit harer huid en der kanten, die zij droeg, deed alle kleuren die haar omringden verbleeken.

Slechts de roos gloeide als een vurige kool in haar gitzwart haar, dat in rijke lokken op haren hals nedergolfde en met de fijne doorzichtige kanten speelde.

Met een licht blosje hadden zich haar wangen gekleurd.

Dit deed het zwart harer wenkbrauwen nog donkerder uitschijnen even als de sneeuw van haar hoog en edel voorhoofd.

Haar waaier, dien zij weder ontplooid had, bewoog zij bevallig heen en weder en deed daarbij haren schoongevormden arm uit de weelde der witte kanten te voorschijn komen.

Het oog nochtans schitterde aan de menigte niet meer toe.

Het was bedekt door de lange wimpers als ware de gloed die daarin blaakte alleen voor het doelwit van haren blik, voor den officier der ulhanen, graaf de Alcantara bestemd.

Het open gaan eener deur en het ruischen van voeten trok de aandacht van de Spaansche schoone af en vestigde haar op de loge van maarschalk Bazaine die in een prachtig generaal uniform binnen trad.

Eenige oogenblikken later sloegen de deuren in de loge van den keizer wijd open, en onder een stortvloed van donderende vivat's trad Maximiliaan naar het voorste gedeelte der loge en boog rechts en links.

Het gejuich scheen niet te zullen bedaren.

Vele honderden verblindend witte zakdoeken wuifden in de handen der Mexicaansche schoonen toen het openingstuk begon en iederen anderen toon in het gebouw deed verstommen.

Frans Evraert had de deuren van de logiën op den eersten rang met een steeds meer verlicht hart in het oog gehouden.

Het was hem te moede, als of hem een zware last van de ziel gewenteld was, want nu was hij zeker dat het blauwoogige meisje, hetwelk dien morgen zijne bewondering verwekt had, zich niet te midden van al deze wereldsche pracht zou vertoonen.

Het openingstuk was ten einde.

De gordijn ging op en aller blikken vestigden zich op het tooneel.

Slechts de oogen van Alcantara en van de senorita met de roode roos keken er niet naar. Zij bleven onbeweeglijk op elkander geslagen en de waaier vertolkte door bewegingen de woorden die de lippen hadden willen uitspreken.

De graaf in liefelijke droomen verzonken, deed als of hij zijn snor opstreek doch zond groeten aan de uitverkorene van zijn hart.

Beiden hoorden niet en zagen niet wat er op het tooneel voorviel en eerst het vallen der gordijn en het wegsterven der muziek wekte hen uit hunne gelukkige droomen en herinnerde hun dat er ook andere in de zaal tegenwoordig waren, die hun bewegingen konden gade slaan.

Eensklaps trad een der *servidores* of bedienden die maarschalk Bazaine bij zich had in zijne met goudgeborduurde livrée naar Alcantara toe en deelde hem mede dat de generaal hem in zijne loge verwachtte.

Als een donderslag trof deze uitnoodiging den officier.

Met een wanhopigen blik keek hij naar de Roode Roos.

Maar hij moest!

Hij stond van zijne plaats op en snelde, tusschen hoop en vrees geslingerd, naar de loge van Bazaine.

Deze kwam hem reeds te gemoet met de woorden :

— Ik wensch u te spreken, beste graaf! En daartoe is de tijd van het avondmaal het voordeeligst geschikt. Gij soepeert dus heden avond bij mij.

Daarop begaf de maarschalk zich weder naar den stoel in het voorste gedeelte zijner logie, zonder de bleekheid en de ontroering welke zijne woorden op de gelaatstrekken van zijnen jeugdigen vriend verspreid hadden, te bemerken.

— Kom bij mij zitten, sprak hij. Na de vertooning rijdt gij met mij naar mijn paleis.

Hernando de Alcantara deed tegen wil en dank wat de veldheer hem beval.

Zijne gedachten waren verward.

Het suisde hem door het hoofd en een heirleger van roode rozen zweefden hem voor den geest. Nauwelijks echter had hij naast Bazaine plaats genomen of zijn oogen wendden zich weder naar de werkelijk Roode Roos.

Deze bevond zich nu tegenover hem.

Eene uitdrukking van bekommering lag op de welsprekende thans bleeke trekken van het

schoone meisje en een bange vraag scheen op haar lippen te zweven.

Bazaine had haar ook bemerkt.

Hij richtte zijn schouwglas op haar.

— Wie zou toch die schoone jonge senorita daar zijn ? vroeg hij. Zij kijkt juist dezen kant uit. Zij heeft reeds terstond, toen ik binnenkwam, mijne aandacht getroffen, vervolgde Bazaine terwijl hij zich tot den graaf Alcantara wendde.

— Haar naam is mij onbekend ! bracht de officier stamelend uit.

Gedurende al den tijd had hij zich het hoofd afgepijnigd of er geene mogelijkheid op te vinden zou zijn om voor de uitnoodiging te bedanken.

— Maar, sprak eensklaps de maarschalk, die blik geldt u ! Het is waar, de keizerlijke ulhanen hebben sinds eenigen tijd den voorrang bij de schoone kunne, evenals zij in den slag steeds den voorrang hadden wanneer het oogenblik beslissend was ! vervolgde Bazaine terwijl hij nog altijd naar de onbekende zag.

Deze had den waaier tegen haar hart gedrukt.

Hernando zag het en verstond die taal. Hij haalde, toen hij een stond later haren blik weder ontmoette, zijne schouders wanhopig op.

Het oogenspel der senorita had de opmerkzaamheid van den generaal getroffen.

Hij wendde zich tot den officier.

— De schoone heeft het waarlijk op deze loge gemunt, sprak hij. Wie zou ze toch zijn ?

— Ik weet het waarlijk niet, generaal.

— Zij heeft een deftig voorkomen, en als de schijn niet bedriegt is zij van Spaansche afkomst.

— Dat denk ik ook, generaal.

De graaf antwoordde met korte zinnen. Zijn geest was elders.

Hij had het thans geheel opgegeven om zich van de uitnoodiging af te maken.

Hij schikte zich, maar men begrijpt hoe noode, in zijn lot.

De eenige troost die hem overbleef was de overtuiging dat zijne aangebedene schoone hem een lievend hart toedroeg.

Nochtans zat hij gedurende de geheele vertooning op heete kolen.

Maarschalk Bazaine stelde door zijn druk gesprek hem bijna in de onmogelijkheid om van tijd tot tijd naar het bekoorlijk wezen aan den overkant te zien.

Toen de gordijn voor de laatste maal viel, liet Bazaine zijne beide aanwezige adjudanten vertrekken, nam den arm van zijnen jeugdigen vriend en verliet met hem de loge.

Ondertusschen daverde nog het handgeklap en het gejuich den afscheidsnemenden keizer toe.

Te vergeefs keek Hernando de Alcantara in de gangen en op de trap naar alle kanten rond of hij zijne teergeliefde ook zag.

Nergens !

Vóór den schouwburg hielp hij den maarschalk in het rijtuig stijgen en nam toen zelf naast hem plaats.

— Kijk ! sprak Bazaine.

— Wat belieft u, maarschalk ?

— Zie langs daar !

De graaf blikte om...

Eene in een zwarten sluier gehulde senora, door een knecht in prachtige livrei gevolgd gleed dicht naast hem voorbij.

Zij wuifde hem een groet toe met den batisten zakdoek.

— Zoo ! zoo ! graaf ! lachte de luimige Bazaine, nu kunt ge toch niet loochenen dat deze groet voor u bestemd is. Hij werd u gebracht door de senorita met de roode roos in het haar : ik heb haar duidelijk herkend.

Hernando wist niet wat te antwoorden.

— Zie eens, daar stijgt zij in haar rijtuig, zegde Bazaine terwijl hij den officier met een glimlach aankeek.

Maar al te goed had ook Alcantara haar herkend en hield zijn blik op haar gevestigd, want thans reed het rijtuig van den maarschalk het hare voorbij en terwijl zij haren witten zakdoek andermaal aan de lippen bracht wierpen hare groote zwarte oogen den graaf een afscheidsgroet toe.

— Op mijn woord ik weet niet wie die senorita is, gaf Alcantaro den graaf in zalige verrukking ten antwoord.

Lachend voegde hij er daarop bij :

— Uwe Excellentie heeft meer recht om zich dien groet toe te eigenen dan ik, een eenvoudig officier.

— Het zou schande zijn zulk een groet aan een ander gevoel toe te schrijven dan aan het gevoel des harten en uit een vurig Spaansch hart kwam hij terecht op den spiegel dezer vurige oogen. Het doet mij inderdaad leed, vervolgde Bazaine, dat ik den gelukkigen uitverkorene van zulk eene schoone zoo spoedig aan gevaren van den krijg moet blootstellen, want binnen zeer korten tijd zal het leger gereed zijn om op te rukken.

In snelle vaart reed het rijtuig weg.

Het hield weldra stil voor het paleis van den veldheer. Toen deze met Alcantara in zijn vertrekken gekomen was, verontschuldigde hij zich voor eenige oogenblikken en begaf zich naar zijn secretaris in diens kabinet.

— Zijn er gewichtige brieven gekomen of hebt gij mij iets bijzonders mede te deelen, vroeg hij bij het binnenkomen aan zijn secretaris den Franschman Kératry.

Deze stond van zijn stoel op en boog eerbiedig.

— Ja, Excellentie.

— Dewelke ?

— De Spanjaarden uit de stad en hare omstreken wenschen aan uwe Excellentie hunnen eerbied te betuigen en hebben laten vragen of zij morgen hunne opwachting bij u mogen maken, antwoordde de Kératry.

— Ah zoo !

— Hier is de lijst, Excellentie.

Hij reikte hem een papier over en vervolgde :

— De graaf de Campanas liet dit aan mij vragen en zond mij deze opgave der namen. Hij zou, nadat uwe Excellentie uit de opera teruggekeerd was, iemand zenden en hoopte alsdan een gunstig antwoord te ontvangen.

— Het is een dwaasheid van deze heeren om in korps bij mij te komen. Waarom richten zij zich niet tot den keizer ?

— Zij willen u als bemiddelaar tusschen hen en Zijne Majesteit, Excellentie.

— De Spanjaards scheiden zich meer en meer van den Creoolschen adel af en maken zich nog des te meer bij dezen gehaat. Zij schijnen het maar niet te willen inzien, dat zij in dit land, sinds 1860, geene voorrechten meer bezitten en ze ook nimmer weder kunnen krijgen en dat de voorvaderen der Creolen ook de hunne zijn en dezelfde rechten kunnen vergen.

Bazaine wandelde door het kabinet met de handen op den rug.

— En toch kan ik het niet afwijzen want zij hebben altijd nog invloed door hun vermogen al gebruiken zij dit ook niet om de zaak der vrijheid te bevorderen, zegde de maarschalk terwijl hij nu de naamlijst inkeek naar aanleiding waarvan hij vroeg :

— Wie van deze heeren hebben vrijwillige bijdragen gegeven tot de uitrusting van het leger ?

— Niet één huner, uwe Excellentie.

— Niet één ?

— Ja toch, alleen de nicht van den *conde* de Campanas de *condeza* (gravin) Gebriëlle de Campanas heeft voor vijftien duizend piasters geteekend.

— Zoo ?

— Maar de graaf, als haar voogd, bracht er bezwaren tegen in omdat ze nog niet meerderjarig is.

— En het gevolg ?

— Hij heeft er evenwel in berust daar hij vernam dat men haar het recht tot vrij beschikking over haar vermogen wilde verleenen.

— Dat is de echte adel, het beter gedeelte des volks ! mompelde schertsend Bazaine bij zich zelven.

Luid ging hij voort :

— Zeg aan deze heeren dat zij, wanneer zij mij in hoedanigheid van opperbevelhebber van het Fransche leger hun opwachting wenschen te maken, welkom zullen zijn : op politiek terrein is hier de keizer meester en heb ik niets te zeggen.

— Hoe laat verkiest uwe Excellentie dat zij komen ? vroeg de secretaris met eene buiging.

— Tegen twaalf ure ; anders niet ?

— Niets waar haast bij is, Uwe Excellentie, antwoordde de Kératry andermaal met eene buiging waarop de maarschalk hem een goeden nacht toewenschte en naar zijn gast terugkeerde.

Zij waren nauwelijks eenige stonden bijeen toen een bediende zich aanmelde.

— Wat is er ? vroeg Bazaine.

— Een boodschap, uwe Excellentie, voor den heer graaf Hernando de Alcantara.

— Voor mij ? vroeg deze verwonderd.

De bediende knikte.

— Oh ! oh ! lachte Bazaine, gewis eene boodschap van de Roode Roos.

En tot den dienaar zich richtend :

— Laat den bode hier komen.

— Verschooning, Uwe Excellentie, het het zijn twee... twee mannen.

— Zoo !... Wil u gaan zien, mijn beste graaf.

— Dit bezoek verwondert mij, sprak Alcantara opstaande. Hebben zij hun namen niet gegeven ?

— Neen, mijnheer de graaf.

— Twee getuigen, ging de maarschalk luimig voort.

— *Quien sabe* ? gekscheerde de officier.

— En hoe zien er de twee senores uit, vervolgde de graaf tot den dienaar, die zich op

deze uur de moeite getroosten mij bij Zijne Excellentie den maarschalk te komen opzoeken?

— Wel, mijnheer de graaf, het zijn haast geen senores. Ze gelijken meer op... guerrilleros.

— Guerrilleros in mijn huis! jokte Bazaine. *Ça va bien!*

— Laat u toe. Uwe Excellentie! Ik zal eens gaan zien.

— Ja, maar neem mijn secretaris mede.

— Ik dank u, Uwe Excellentie. Het zal overbodig zijn.

— Misschien niet. Uw Mexico is een rooversland en te veel betrouwen mag men niet aan den dag leggen.

De maarschalk ging tot zijn werkvertrek.

— Is u daar nog, mijnheer de Kératry? vroeg hij.

— Ja, Uwe Excellentie.

— Wil u eens even den graaf de Alcantara in de spreekkamer volgen?

— Met genoegen.

— Er zijn daar twee mannen met zonderling voorkomen, de Kératry, en ik betrouw de Mexicanen niet.

Hernando en de secretaris begaven zich naar de spreekkamer.

De nachtelijke bezoekers hadden een zonderling voorkomen in den vollen zin van het woord.

Zij waren blootshoofd.

De een, van middelmatige gestalte was gekleed als een jager en had zijn geweer bij.

De andere, uitnemend lang, mager en opgeschoten, met beenen als solferstekken was bijna een ouderling.

— Wat geeft mij het genoegen van uw bezoek, senores? vroeg de graaf terwijl de heer de Keratry aan een tafeltje tegen den muur plaats nam.

— Wij zijn gezonden van senor don Diego! sprak de man van middelmatige gestalte.

— En welk nieuws brengt mij senor don Diego?

— Zijn kaart! antwoordde de lange die aan don Quichotte deed denken.

— Ik begrijp u niet, mijne heeren.

— Een uitdaging, *senor conde!* (heer graaf) sprak de man beleefd.

— Een uitdaging in tweegevecht? vroeg Alcantara verwonderd.

— Zoo als u zegt, mijnheer de graaf.

— Maar...

— Don Diego verlangt dat gij ons met twee uwer vrienden in betrekking zoudt stellen.

— Maar, mijne heeren, ik begrijp niets van dit alles!

— U zal toch geen herstelling met de wapens weigeren, senor conde? vroeg don Quichotte.

— Voor een keizerlijke officier zou dit meer dan zonderling wezen! liet er Alcantara op volgen.

— Ah! riepen beiden verheugd. Dat dachten we wel.

— Maar mag ik u vragen waarom?

— Waarom?... *Quien sabe?*

— Ik heb bij mijn weet niet de minste oneenigheid gehad met don Diego.

— Niet?

— Ik zag hem sinds geen weken.

— *Carai!* en dezen avond? vroeg den don Quichotte.

— Op mijn woord van eer, senores, ik heb don Diego van avond niet gezien.

— Waart gij niet in de opera, senor conde?

— Inderdaad.

— Ziedaar! riepen de twee mannen te gelijk zegevierend uit.

— Ziehier! herhaalde Alcantara meer en meer verbaasd. Maar ik zie nog niet...

De twee bezoekers bezagen elkander en zeiden te gelijk:

— Verwonderlijk!

— Inderdaad!... Verwonderlijk! voegde Alcantara er achter.

En de Keratry van uit zijn hoek dacht:

— Verwonderlijk!

Daarover waren ze allen dus eens.

— Kunt gij mij geene andere uitlegging geven, senors? vroeg Hernando die een einde wilde stellen aan dit gekke bedrijf.

— Misschien, senor conde.

— Welnu?

— U heeft toch wel de Roode Roos gezien?

Ditmaal ontroerde de graaf.

Wat kwam die naam bij dit alles doen?

— Waar wilt gij heen? vroeg hij.

— U moet, volgens de verklaring van onzen vriend don Diego, zeer minzaam met de senorita omgegaan zijn!

Ditmaal kruiste de officier zijn armen op de borst.

— Caramba! sprak hij. Wat beteekent dit alles? Waar bemoeit gij u mede?

— Wij zijn gezonden door don Diego, senor conde, antwoordde don Quichotte bedaard.

— En wat drommels raakt mij don Diego! Dat hij naar den duivel loope!